

ÎNCHEIERE

14 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță, Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Leonid Gavrilovici,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Leonid Gavrilovici, persoană interesată Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la constatarea faptului cu valoare juridică,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2016, prin care s-a respins apelul declarat de Leonid Gavrilovici și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2016,

c o n s t a t ă :

La 24 iunie 2015, Leonid Gavrilovici a depus cerere de chemare în judecată cu privire la constatarea faptului cu valoare juridică.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 13 iunie 1941, prin Decizia organelor NKGB al RSSM din 12 iunie 1941, din s. Tudora, r. Olănești, familia Gavrilovici a fost deportată în locurile de represiune în regiunea Aktiubinsk, Kazahstan.

Invocă, că au fost luați din casa părintească și deportați fără nici o vină, fapt ce a generat suportarea unor suferințe fizice manifestate prin foame, inclusiv prin decesul unuia dintre frați, la vârsta de 16 ani.

Notează, că la 06 mai 1991, de către procurorul RSSM Postovan D.H., a fost adoptată o hotărâre prin care petiționarul Gavrilovici Leonid și frații acestuia au fost incluși în familia Gavrilovici Mariei Semion.

Susține, că fiind examinat dosarul Mariei Semion Gavrilovici, care se păstrează la Ministerul Afacerilor Interne, a constat că familia petiționarului în componența Mariei Semion nu a fost.

Indică, că scopul urmărit prin cererea înaintată este constatarea unei părți din istorie.

Solicită petiționarul, constatarea faptului că Leonid Gavrilovici Trifan, împreună cu frații minori Vasili Gavrilovici Trifan, Grigori Gavrilovici Trifan, Dimitri Gavrilovici Trifan și Victor Gavrilovici Trifan, fiind cetățeni români, la data de 13 iunie 1941, au fost deportați de regimul sovietic comunist, fără motiv, fără ambii părinți, din comuna Tudora în regiunea Aktiubinsk, Kazahstan, unde Vasili Gavrilovici Trifan a decedat în februarie 1944, la vârsta de 16 ani.

Ulterior, prin cererea din 19 noiembrie 2015, petiționarul a explicat că nu solicită constatarea faptului represiunilor politice și nici constatarea raporturilor de rudenie deoarece aceste fapte au fost constatate.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2016 s-a respins integral cererea depusă de Leonid Gavrilovici, persoană interesată Procuratura Generală a RM cu privire la constatarea faptelor care au valoare juridică, ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 09 februarie 2016, Leonid Gavrilovici a depus cerere de apel, prin care a solicitat admiterea cererii, casarea hotărârii și emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă cererea privind constatarea faptelor care au valoare juridică.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2016 s-a respins apelul declarat de Leonid Gavrilovici și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2016.

La 03 octombrie 2016 Leonid Gavrilovici a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului au indicat că, consideră neîntemeiată decizia instanței de apel, deoarece au fost aplicate eronat normele de drept material și procedural, au fost examinate superficial și unipersonal materialele cauzei.

Consideră recurentul că, în situația dată îi sunt violate drepturile sale constituționale, accesul liber la justiție, prezumția nevinovăției, libertatea individuală și siguranța persoanei, dreptul la informație.

Totodată, recurentul și-au exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel invocând că instanța nu au dat o apreciere veridică materialului probator, examinând superficial cauza, expunându-se în recursul înaintat asupra fondului cauzei.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat la 03 octombrie 2016, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2016 este depus în termen, în cazul în care copia deciziei a fost expediată în adresa părților la 23 mai 2016, conform scrisorii de însoțire (f.d. 114), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele

indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Leonid Gavrilovici nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Leonid Gavrilovici, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Leonid Gavrilovici ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Leonid Gavrilovici, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecători

Ion Druță

Galina Stratulat